

РЕШЕНИЕ

№ 6493

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Ивета Антонова
Георги Кацаров

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Ивета Антонова Въззивно гражданско дело № 20221100506943 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на В. Н. В. срещу решение № 20035076/11.05.2022г. постановено по гр.д. № 58195/2020г. на Софийски районен съд, ГО, 54 състав, с което са отхвърлени предявените от него срещу ДИРКЦИЯ „М.“НА МВР искиове, както следва:

- с правно основание чл.187 ал.5 т.2 от ЗМВР във връзка с чл.179 ал.1 ЗМВР и чл.178 ал.1, т.3 ЗМВР сумата **1847,71 лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен труд за периода от 23.11.2017г. – 23.11.2020г.;

-на основание чл.86 ал.1 ЗЗД сумата **231,64 лв.** – обезщетение за забавено плащане на горепосочената главница за периода 24.02.2018г. – 23.11.2020г.;

Както и в частта, с което на основание чл.78 ал.3 от ГПК е осъден да заплати разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и постановено при нарушение на материалния закон. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че не е налице празнота в нормативната уредба и не следва да се прилагат разпоредбите на чл.9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ и Кодекс на труда, доколкото съществува специална правна уредба, с която е допусната продължителност на часовете нощен труд за служителите от системата на МВР от 8 часа –

чл.187 ЗМВР. Като последица от горното, въззивникът счита, че неправилно първоинстанционния съд е приел, че следва часовете нощен труд не е необходимо да бъдат преизчисляват при прилагане на коефициент 1,143, поради което и отработените в повече часове след това преизчисление да представляващи извънреден труд, остават незаплатени. Моли въззивната инстанция да отмени решението и присъди разноски.

Въззиваемата страна С ДИРКЦИЯ „М.“ НА МВР в отговора на въззивната жалба, депозиран в сроковете и по реда на чл.263 ал.1 от ГПК поддържа, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Твърди, че районният съд правилно е приложил материалния закон, поради което е стигнал до обосноват и законосъобразен извод за неоснователност на исковете. Претендира присъждането на разноски по производството.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, при наличие на правен интерес и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, а по правилността на решението - само по наведените оплаквания в жалбата.

Първоинстанционно решение е валидно, а в обжалваните части – допустимо.

Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, настоящата въззивна инстанция намира следното:

По делото е безспорно установено, че за процесния период 23.11.2017г. – 23.11.2020г. между страните е съществувало валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът в качеството му на „младши експерт – командир на отделение“ в сектор „Охрана на принудително и краткосрочно настанени чужденци в дом - София“, отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци“ към Дирекция „М.“ на МВР е полагал труд на 12-часови смени по график, вкл. и през нощта - от 22,00 часа до 6,00 часа /8 часа/, при сумарно отчитане на работното време на тримесечен период. От приетото и неоспорено в първоинстанционното разглеждане на делото заключение по съдебно-счетоводната експертиза, което въззивният съд също кредитира, като компетентно и обосновано, се установява, че за процесния период, служителят е отработил общо 1608 часа нощен труд, като от същите след преизчислението на нощните часове в дневни с коефициент 1,143, 230 часа се явяват извънреден труд, за които се следва възнаграждение в размер на сумата от 1847,71 лв., което не е заплатено.

Спорните в производството въпроси са свързани с това дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ – в частност разпоредбата на чл.9 ал.2 от визираната наредба, или се прилагат разпоредбите

на специалния ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, и отгук дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл.9 ал.2 НСОРЗ. Посочените въпроси са разрешени с Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2023 г. по 2 тълк.дело № 1/2020 г. на ОСГК на ВКС. Съгласно задължителните за съдилищата съгласно чл.130 ал.2 ЗСВ разяснения дадени в мотивите на ТР, които настоящия състав напълно споделя ЗМВР не съдържа празнота относно продължителността на работното време на служителите в МВР, изразено в брой на часовете. С императивната норма на чл.187 ал.1 ЗМВР е предвидено, че нормалната продължителност на работното време е 8 часа дневно /40 часа седмично при 5-дневна работна седмица/, като по смисъла на чл.187 ал.1 ЗМВР „8 часа дневно“ означава 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден е разположен – в „светла“ част на деня или през нощта – в „тъмната“ му част, която е от 22,00 часа до 06,00 часа. Съпоставката на нормите на чл.187 ал.1 и ал.3 ЗМВР с тази на чл. 140 КТ показва, че разпоредбите на ЗМВР установяват по-голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение, която се аргументира с основните функции на МВР, изрично посочени в чл.2 ал.1 ЗМВР: защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред, пожарна безопасност и защита на населението. Разпоредбите на чл.179 и чл.187, ал.9 ЗМВР са делегиращи законови норми, които предвиждат условията и реда за полагане на нощен труд, включително отчитането и заплащането му да се извършват със съответни актове – наредба и заповед на министъра на вътрешните работи. С последната, представляваща индивидуален административен акт, се предвижда министърът на вътрешните работи да определя размера на възнаграждението за положен нощен труд. Действително в издадените наредби /действали в исковия период/ липсва правило като това на чл.9, ал.2 НСОРЗ /каквото е съществувало в чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба от 11.08.2014 г. за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143. /, но тази липса е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощните часове в дневни.

Както изрично е подчертано в мотивите на ТР следва да се има предвид и това, че трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт. Прилагането на НСОРЗ към разглежданите служебни правоотношения противоречи на цялостната система приета от законодателя по отношение на тази категория служители и съответно целта на правоотношението, а именно еднаква продължителност на работното време през деня и нощта – 8 часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се полага – през деня или през нощта и съответно компенсаторни механизми: допълнително възнаграждение за прослужено време – чл.178 ал.1 т.1 ЗМВР, по-голям основен платен годишен отпуск /чл.189 ал.1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение /чл.234 ал.1 ЗМВР/, по-благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл.187 ал.5 ал.6 и ал.7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни

вноски и по-благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл.69 ал.2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл.69 КСО/ и др. , всички обусловени с целите по чл.2 от ЗМВР.

Изложеното разрешение съответства и на правото на ЕС, доколкото с решение от 24.02.2022 г. по дело № C-262/20 на Съда на Европейския съюз /СЕС/ се дава тълкуване на чл. 8 и чл. 12, б.,а“ от Директива 2003/88/ЕО във вр. с чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз, а именно, че е допустимо определената в законодателството на държава-членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Такава цел в случая е установена във визираната по-горе норма на чл., ал.1 ЗМВР, като разликата в третирането е съизмеримо с тази цел и при наличие на компенсаторни механизми, каквито са предвидени в националната ни нормативна уредба /посочени по - горе/.

С оглед изложеното въззивната инстанция намира, че в настоящият казус не е налице положен от ищеца и незаплатен от въззивника извънреден труд за исковия период, доколкото при изчисляване на положения нощен труд за процесния период без часовете нощен труд да бъдат превръщани в дневен с допълнителен коефициент на основание чл. 9 ал. 2 НСОПЗ, се установява, че няма положен извънреден труд съответно такъв, за който да не е извършено плащане.

Отхвърлянето на главния иск обуславя неоснователността и на иска за присъждане на обезщетение за забавено изпълнение на главницата - по чл. 86 ал. 1 ЗЗД.

Предвид съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, изрично направеното искане от въззиваемата страна в хода на устните състезания, на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да ѝ се присъдят разноски – за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

С оглед разпоредбата на чл.280 ал.3 т.1 от ГПС настоящото възивно решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 20035076/11.05.2022г. постановено по гр.д. № 58195/2020г. на Софийски районен съд, ГО, 54 състав.

ОСЪЖДА В. Н. В. с ЕГН:***** и с адрес: гр. Ботевград, ул. **** да заплати на основание чл.78 ал.3 от ГПК на **ДИРЕКЦИЯ „М.“ КЪМ МИНИСТЕРСТВО НА**

ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ с адрес: гр. София, бул. **** разноси за въззивното производство в размер на **100,00 лв.** /сто лева/.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____